

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

เป็นที่ทราบกันดีอยู่แล้วว่าในการศึกษาภาษาต่างประเทศให้ได้ผลดีนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องได้รับความรู้ในการใช้ภาษาที่สำคัญ 2 ประการ ประการแรกคือความรู้ในด้านของโครงสร้างไวยากรณ์ (grammatical competence) และประการที่สองคือความรู้ในด้านของการสื่อสาร (communicative competence) ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้รูปประโยคหรือคำศัพท์ในภาษานั้น ๆ ได้อย่างถูกต้องตรงตามเจตนาที่ต้องการจะสื่อ และสามารถปรับการใช้ภาษาของตนให้เข้ากับสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม เฉกเช่นเดียวกับเจ้าของภาษาซึ่งเป็นบุคคลที่มีความรู้ในการใช้ภาษาทั้งสองประการเป็นอย่างดีแล้วนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาพูด ความรู้ในด้านของการสื่อสารควรมีบทบาทมากกว่าความรู้ในด้านของโครงสร้างไวยากรณ์ ทั้งนี้เนื่องจากสาเหตุที่สำคัญ 2 ประการ ประการแรกคือการใช้ภาษาในภาษาพูดมีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์และสถานะทางสังคมระหว่างคู่สนทนา ทำให้ผู้พูดต้องคำนึงถึงความเหมาะสมมากกว่าความถูกต้องทางด้านโครงสร้างไวยากรณ์ ดังจะเห็นได้จากการกล่าวอ้อม ซึ่งถูกนำมาใช้แทนการกล่าวโดยใช้รูปประโยคที่ตรงกับเจตนาที่แท้จริง เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เจตนาที่ต้องการจะสื่อปรากฏชัดในรูปของภาษา ซึ่งอาจก่อให้เกิดความรู้สึกเสียมารยาทต่อคู่สนทนาได้ ประการที่สองคือการใช้ภาษาในภาษาพูดมีความเกี่ยวข้องกับระดับความสำคัญของข้อมูล ทำให้ผู้พูดต้องเลือกกล่าวแต่ข้อมูลที่จำเป็นต่อคู่สนทนาในขณะนั้น ดังจะเห็นได้จากการกล่าวละ ซึ่งถูกนำมาใช้แทนการกล่าวออกมาทั้งประโยค เพื่อหลีกเลี่ยงความซ้ำซ้อน ความเยิ่นเย้อหรือนอกประเด็น ซึ่งอาจก่อให้เกิดความสับสนและความเข้าใจผิดแก่คู่สนทนาได้

จากการสังเกตภาษาพูดในชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่นผ่านสื่อต่าง ๆ อาทิเช่น ละคร รายการทีวี ภาพยนตร์ หนังสือนิยาย หนังสือการ์ตูน เป็นต้น ผู้วิจัยพบว่าหนึ่งในรูปประโยคที่ต้องอาศัยความรู้ในด้านของการสื่อสารเป็นอย่างมาก คือ รูปประโยคที่กล่าวไม่จบ 「言いさし:isashi」 ทั้งนี้ เนื่องจากมีการละ 「省略:shouryaku」 เกิดขึ้น โดยการละในที่นี้หมายถึงการละภาคแสดง หรือการละประโยคส่วนหลังในกรณีที่เป็นประโยคความซ้อน ทำให้ผู้เรียนต้องใช้ความรู้ในด้านของการสื่อสาร เพื่อคาดเดาส่วนที่ละไว้จากบริบท (context)

ในขณะนั้น ซึ่งต่างจากรูปประโยคแบบสุภาพ 「デス・マス形:desu-masu kei」 และรูปประโยคแบบธรรมดา 「ダ・デアル形:da-dearu kei」 ที่ปรากฏภาคแสดงหรือประโยคส่วนหลังอยู่อย่างชัดเจนตามที่ผู้เรียนได้เคยเรียนมา

เมื่อผู้วิจัยทดลองสำรวจจำนวนรูปประโยคที่กล่าวไม่จบ โดยใช้เกณฑ์การแบ่งรูปประโยคออกเป็น 5 กลุ่ม (高橋太郎:Takahashi Tarou, 1993, p.18-26) คือ

1. กลุ่มรูปประโยคที่ลงท้ายด้วยรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งคำบุพบทสรรพนาม 「疑問詞:gimon shi」 ได้แก่ 「どこ:doko」, คำวิเศษณ์ 「陳述副詞:chinjutsu fukushi」 ได้แก่ 「どうぞ:douzo」 「まさか:masaka」 และคำว่า 「～ように:~youni」 เป็นต้น

2. กลุ่มรูปประโยคที่ลงท้ายด้วย 接続助辞:setsuzoku joshi ได้แก่ 「から:kara」 「けど:kedo」 「が:ga」 「し:shi」 เป็นต้น

3. กลุ่มประโยคที่ลงท้ายด้วย 条件形:jouken kei ได้แก่ 「たら:tara」 「と:to」 「ば:ba」

4. กลุ่มรูปประโยคที่ลงท้ายด้วย 第二中止形:daini chuushi kei ได้แก่ 「して:shite」 「しまして:shimashite」 「しないで:shinaide」 「しなくて:shinakute」

5. กลุ่มรูปประโยคที่ลงท้ายด้วย 引用助辞:inyou joshi ได้แก่ 「～って:~tte」 ผู้วิจัยพบว่าประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo¹ มีจำนวนปรากฏเป็นอันดับหนึ่งและอันดับสองของกลุ่มรูปประโยคที่ลงท้ายด้วย setsuzoku joshi ซึ่งจัดว่าเป็นกลุ่มที่มีจำนวนปรากฏมากที่สุดในบรรดากลุ่มรูปประโยคทั้งหมดข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาประโยคดังกล่าว

จากการศึกษาเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่าโดยปกติแล้ว kara กับ kedo คือ 接続助詞:setsuzoku joshi² ที่มีหน้าที่เชื่อมประโยค 2 ประโยค เพื่อใช้แสดงเหตุผลและเพื่อแสดงความขัดแย้งหรือเปรียบเทียบตามลำดับ ดังโครงสร้างประโยค

ประโยคส่วนหน้า + setsuzoku joshi + ประโยคส่วนหลัง

¹ในที่นี้ หมายถึง 「けれど:keredo」 「けども:kedomo」 「けれども:keredomo」 ด้วย

²หมายถึง คำช่วย 「助詞:joshi」 ชนิดหนึ่งที่ทำหน้าที่เชื่อมประโยคคล้ายคำสันธาน

ซึ่งนอกเหนือจากวิธีการใช้ดังกล่าวแล้ว kara ยังสามารถใช้ในกรณีที่ไม่แสดงเหตุผลได้ ส่วน kedo ก็สามารถใช้ในกรณีที่แสดงการเกริ่นนำ, แสดงการเสนอหัวข้อสนทนา, แสดงการเรียงลำดับ และแสดงการแทรกข้อมูลเสริมได้อีกด้วย

แต่เมื่อประโยคเหล่านั้นปรากฏในภาษาพูดกลับพบว่าบ่อยครั้งที่ประโยคส่วนหลังถูกละไว้ ทำให้โครงสร้างประโยคเหลือเพียง

ประโยคส่วนหน้า + setsuzoku joshi

นอกจากนี้ จากประสบการณ์ในการศึกษาภาษาญี่ปุ่นของตัวผู้วิจัยเอง พบว่ามักไม่มีการกล่าวถึงการใช้ kara กับ kedo ที่อยู่ในลักษณะโครงสร้างประโยคดังกล่าวแต่อย่างใด ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะลักษณะโครงสร้างประโยคเหล่านั้นปรากฏเฉพาะแต่ในภาษาพูด ซึ่งเป็นเนื้อหาในส่วนของวิชาสนทนาที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนจดจำรูปประโยคที่ใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ โดยมีผู้สอนส่วนใหญ่เป็นเจ้าของภาษา

การที่เจ้าของภาษาเป็นผู้สอนวิชาสนทนา นั้นถือว่ามีทั้งข้อดีและข้อเสีย ข้อดีคือผู้สอนช่วยฝึกฝนสำเนียงการออกเสียงที่ถูกต้องให้กับผู้เรียน แต่ก็มีข้อเสียคือผู้สอนไม่สามารถอธิบายลักษณะการใช้และความหมายของรูปประโยคต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน เพราะสำหรับคนญี่ปุ่นแล้วสามารถเข้าใจและใช้รูปประโยคเหล่านั้นได้อย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นอุปสรรคต่อการสนทนาแต่อย่างใด แต่สำหรับผู้เรียนแล้วรูปประโยคที่กล่าวไม่จบแบบนี้เป็นที่เข้าใจได้ยาก เพราะผู้เรียนเคยชินกับรูปประโยคที่สมบูรณ์ครบถ้วนมากกว่า ทำให้ไม่สามารถคาดเดาเจตนาของผู้พูดในประโยคส่วนหลังที่ละไว้ได้ ดังตัวอย่างประโยคที่ 1, 2 และ 3

(1) あのう、すみません、子供が寝ていますから。

anou, sumimasen, kodomo ga nete imasu kara.

เอ่อ ขอโทษนะคะ ลูกดิฉันกำลังหลับอยู่นะคะ

(2) ねえ、ちょっとのどかわいてるんだけど。

nee, chotto nodo kawaite run da kedo.

นี่ ดิ้นคอแห้งแล้วล่ะ

- (3) 今週末はちょっと大阪の親戚のところに行くことになって
るんだけど。

konshuumatsu wa chotto Oosaka no shinseki no tokoro ni iku koto ni natte
run da kedo.

สุดสัปดาห์นี้ฉันต้องแวะไปเยี่ยมญาติที่โอซาก้าหน่อยนะ

(Haruo Aoki & Shigeko Okamoto, 1988)

จากตัวอย่างประโยคข้างต้น ถ้าเป็นคนญี่ปุ่นด้วยกันจะเข้าใจเจตนาของผู้พูดได้ทันที
ว่าผู้พูดต้องการให้เบาเสียงลงหน่อยในตัวอย่างประโยคที่ 1, ผู้พูดต้องการให้หาน้ำมาให้ดื่มใน
ตัวอย่างประโยคที่ 2 และผู้พูดต้องการปฏิเสธคำชวนในตัวอย่างประโยคที่ 3 เป็นต้น

อย่างไรก็ตาม แม้ผู้เรียนบางคนจะสามารถเข้าใจประโยคดังกล่าวได้ แต่ก็ไม่ทราบว่า
ตัวเองจะใช้ kara กับ kedo ที่อยู่ในลักษณะโครงสร้างประโยคดังกล่าวได้ในสถานการณ์ใดบ้าง
ยกตัวอย่างเช่น เมื่อผู้เรียนต้องการไปพบอาจารย์ แต่ไม่ทราบว่าห้องพักอาจารย์ของอาจารย์คน
นั้นอยู่ที่ไหน จึงสอบถามคนญี่ปุ่นที่อยู่แถวนั้น โดยการใช้อย่างประโยคที่ 4 ซึ่งเป็นประโยคที่
ถูกต้องตามไวยากรณ์ แต่ทำให้คนญี่ปุ่นรู้สึกตกใจที่โดนคนแปลกหน้าถามคำถามอย่างกะทันหัน
ในขณะที่ถ้าเป็นคนญี่ปุ่นจะทราบดีว่าต้องใช้ตัวอย่างประโยคที่ 5

- (4) すみません X X 先生はご存じですか。

sumimasen XXsensei wa gozonji desu ka.

ขอโทษค่ะ รู้จักอาจารย์ XX หรือเปล่าคะ

- (5) ○○先生にお会いしたいですが³、……

OOsensei ni oaishitai desu ga,....

ฉันอยากพบอาจารย์ ○○ นะคะ.....

(岡田安代 :Okada Yusuyo, 1991, p.10-11)

---

³ในที่นี้ แม้ ga กับ kedo จะมีรูปลักษณะที่แตกต่างกัน แต่ในเชิงความหมายแล้ว
เหมือนกัน

ดังนั้น เมื่อผู้เรียนชาวไทยซึ่งไม่มีการใช้รูปประโยคที่กล่าวไม่จบในภาษาแม่ของตน อีกทั้งในขณะที่เรียนก็ไม่ได้รับคำอธิบายเกี่ยวกับการใช้และความหมายของ kara กับ kedo ที่อยู่ในลักษณะโครงสร้างประโยคดังกล่าว เมื่อต้องติดต่อสื่อสารกับคนญี่ปุ่นก็อาจทำให้การสนทนาสะดุดติดขัดไม่ราบรื่นและประสบความล้มเหลวในการสื่อสารได้

อนึ่ง จากการศึกษาเบื้องต้น ผู้วิจัยยังพบอีกว่าในบางสถานการณ์สามารถใช้ได้ทั้ง “ประโยคส่วนหน้า + kara” และ “ประโยคส่วนหน้า + kedo” เหมือนกัน เพียงแต่ความหมายอาจแตกต่างกันบ้างเล็กน้อย กล่าวคือ เมื่อผู้พูดใช้ “ประโยคส่วนหน้า + kara” ผู้ฟังจะสามารถรับรู้ได้ว่าผู้พูดมีเจตนาให้ผู้ฟังกระทำอะไรบางอย่าง เนื่องจากประโยคส่วนหลังที่ละไว้คือรูปประโยค “กรุณาทำ” 「～してください:~shite kudasai」, “กรุณาอย่าทำ” 「～しないでください:~shinaide kudasai」, “ทำกันไหม” 「～ませんか:~masenka」 เป็นต้น แต่เมื่อผู้พูดใช้ “ประโยคส่วนหน้า + kedo” ผู้ฟังจะรับรู้ไม่ได้ถึงเจตนาอันใดของผู้พูด เนื่องจาก kedo มีไว้เพื่อแสดงข้อมูลในประโยคส่วนหน้าที่จำเป็นต่อการกระทำของผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งผู้ฟังมีสิทธิ์เลือกที่จะกระทำหรือไม่ก็ได้ ทำให้ kedo แผงความรู้สึกนุ่มนวลและอ่อนค้อมเอาไว้ ดังตัวอย่างประโยคที่ 6

(6) a. お茶をいれますから。(のんでいってください。)

ocha o iremasu kara. (nonde itte kudasai.)

เดี๋ยวจะชงชาให้ (ดื่มก่อนสิ)

b. お茶をいれますけど。(のんでいってくださいか。)

ocha o iremasu kedo. (nonde itte kuremasu ka.)

เดี๋ยวจะชงชานะ (จะอยู่ดื่มก่อนไหม)

(Takahashi Tarou, 1993, p.23)

จากที่กล่าวไปแล้วทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าประเด็นนี้อาจเป็นปัญหาหนึ่งในการติดต่อสื่อสารระหว่างคนไทยกับคนญี่ปุ่น จึงต้องการศึกษา kara กับ kedo⁴ ที่อยู่ท้ายประโยคว่ามี การใช้และความหมายอย่างไร รวมถึง เปรียบเทียบการใช้และความหมายของ kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยค เพื่อพิจารณาความเหมือนและความต่างระหว่างทั้งสอง โดยหวังเป็นอย่างยิ่งว่างานวิจัยชิ้นนี้จะช่วยเสริมสร้างความเข้าใจและทำให้การสื่อสารระหว่างคนไทยกับคนญี่ปุ่น เป็นไปอย่างราบรื่นและประสบความสำเร็จได้ด้วยดี

⁴ในงานวิจัยครั้งนี้รวบรวม keredo, kedomo และ keredomo ด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ในการวิจัย

1. ศึกษาการใช้และความหมายของ kara ที่อยู่ท้ายประโยค
2. ศึกษาการใช้และความหมายของ kedo ที่อยู่ท้ายประโยค
3. เปรียบเทียบการใช้และความหมายของ kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยค

1.3 แนวคิดทางทฤษฎีที่ใช้เป็นพื้นฐานในการวิจัย

ผู้วิจัยนำแนวคิดเรื่องวัจนกรรม (Speech Acts) ของ John. L. Austin (1962) และ John. R. Searle (1969, 1979) มาใช้ในการวิเคราะห์

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. งานวิจัยครั้งนี้ใช้ตัวอย่างประโยคจากซีดีรอมบทสนทนาจริงในหนังสือภาษาผู้หญิงในที่ทำงาน (女性のことば・職場編:Josei no kotoba-shokubahen) ปี ค.ศ.1999 และหนังสือภาษาผู้ชายในที่ทำงาน (男性のことば・職場編:Dansei no kotoba-shokubahen) ปี ค.ศ. 2002 ตามลำดับ ซึ่งรวบรวมโดยสถาบันวิจัยภาษาญี่ปุ่นปัจจุบัน (現代日本語研究会:Gendai nihongo kenkyukai)

2. งานวิจัยครั้งนี้ศึกษา kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยค โดยเก็บรวบรวมข้อมูลประโยคที่ลงท้ายด้วย kara กับประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo ทุกประโยคทั้งที่ปรากฏอยู่ในสถานการณ์ที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ แม้ว่าโดยปกติแล้ว kara กับ kedo จะปรากฏอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่เป็นทางการโดยผู้พูดกับผู้ฟังมีความสนิทสนมคุ้นเคยกันก็ตาม อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยขอยกเว้นกรณีที่ประโยคดังกล่าวปรากฏอยู่ในบทสนทนาทางโทรศัพท์ เนื่องจากข้อมูลที่ปรากฏจะมีเฉพาะคำพูดของผู้ให้ความร่วมมือเท่านั้น ทำให้ไม่สามารถพิจารณาคำพูดของฝ่ายตรงข้ามที่ได้ตอบกลับไปได้

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เข้าใจการใช้และความหมายของ kara ที่อยู่ท้ายประโยค
2. เข้าใจการใช้และความหมายของ kedo ที่อยู่ท้ายประโยค

3. แยกแยะความเหมือนและความแตกต่างระหว่างการใช้และความหมายของ kara กับ kedo ที่อยู่ท้ายประโยคได้

4. นำไปประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น โดยเฉพาะใช้เป็นคำอธิบายในตำราเรียนวิชาสนทนา

5. นำไปประยุกต์ใช้กับการสนทนากับชาวญี่ปุ่น เพื่อให้การติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างถูกต้องและเหมาะสมยิ่งขึ้น

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ชื่อสกุลและคำศัพท์เฉพาะในภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในงานวิจัยชิ้นนี้จะพิมพ์ด้วยตัวอักษรภาษาญี่ปุ่นและตามด้วยเครื่องหมาย [:] คั่นกลางก่อนที่จะพิมพ์อักษรโรมัน 「ㇿ字:Roomaji」 กำกับในกรณี que ปรากฏเป็นครั้งแรกของทุกบท หากปรากฏในครั้งต่อไปจะใช้ชื่อสกุลและคำศัพท์เฉพาะที่เป็นอักษรโรมัน (Roomaji) เท่านั้น

2. ตัวอย่างประโยคภาษาญี่ปุ่นที่ปรากฏในงานวิจัยชิ้นนี้จะพิมพ์อักษรโรมัน (Roomaji) กำกับไว้ในบรรทัดถัดไป พร้อมทั้งคำแปลภาษาไทย โดยในส่วนที่ต้องการให้ ความสำคัญจะเน้นเป็นพิเศษด้วยตัวอักษรหนาและการขีดเส้นใต้หรือเส้นประ ยกเว้นตัวอย่าง ประโยคในบทที่ 4-6 ซึ่งนำมาจากหนังสือภาษาผู้หญิงในที่ทำงาน (Josei no kotoba-shokubahen) และหนังสือภาษาผู้ชายในที่ทำงาน (Dansei no kotoba-shokubahen) จะพิมพ์อักษรโรมัน (Roomaji) กำกับไว้ในบรรทัดถัดไป พร้อมทั้งคำแปลภาษาไทยเฉพาะในประโยคที่ลงท้ายด้วย kara, ประโยคที่ลงท้ายด้วย kedo และประโยคส่วนหลังเท่านั้น นอกจากนี้ ในตัวอย่าง บทสนทนาดังกล่าวจะมีสัญลักษณ์ต่าง ๆ ปรากฏแทรกอยู่ด้วย ซึ่งมีความหมายดังต่อไปนี้

- 1) 「—」 หมายถึง เสียงถูกลากให้ยาวขึ้น
- 2) 「↑」 หมายถึง ทำนองเสียงสูงขึ้น
- 3) 「↓」 หมายถึง ทำนองเสียงต่ำลงใช้แสดงความสงสัย หรือใช้ร่วมกับคำ

ช่วยท้ายประโยค 「わ:wa」

- 4) 「★」 หมายถึง จุดที่ผู้พูดคนถัดไปเริ่มพูดแทรกขึ้นมา
- 5) 「→」 หมายถึง จุดเริ่มต้นที่คำพูดของผู้พูดคนปัจจุบันไปทับซ้อนกับคำพูด

ของผู้พูดคนก่อน

- 6) 「←」 หมายถึง จุดสุดท้ายที่คำพูดของผู้พูดคนปัจจุบันไปทับซ้อนกับคำพูด

ของผู้พูดคนก่อน

- 7) < > หมายถึง อากัปกิริยาของผู้พูดหรือผู้ฟัง
- 8) 「 」 หมายถึง ชื่อเฉพาะของบุคคล สิ่งของหรือสถานที่ที่มีการเอ่ยถึง
- 9) 「ㄝ」 หมายถึง คำพูดที่มีการอ้างอิงมาจากของผู้อื่น
- 10) 「\$」 หรือ 「#」 หมายถึง ส่วนที่ฟังไม่ออก
- 11) คำพูดที่อยู่ใน ( ) หมายถึง เสียงอ่านหรือตัวอักษรของคำศัพท์คำนั้น

หรือคำพูดตอบรับเป็นช่วง ๆ 「あいづち:aizuchi」 ของผู้ฟังก็ได้แล้วแต่กรณี

3. ในงานวิจัยครั้งนี้จะถอดเสียงภาษาญี่ปุ่นเป็นอักษรโรมัน (Roomaji) ตามระบบการถอดเสียงของหมอสอนศาสนาชาวอเมริกันชื่อ James Curtis Hepburn ซึ่งภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า へボン式:hebon shiki ดังตารางที่ 1.1 และตารางที่ 1.2 ในหน้าถัดไป โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1) การถอดเสียงภาษาญี่ปุ่นที่เป็นเสียงยาวให้เป็นอักษรโรมัน (Roomaji) จะพิมพ์สระตัวนั้นซ้ำอีก 1 ตัว ยกเว้นสระ e เมื่อเป็นเสียงยาวจะพิมพ์เป็น ee หรือ ei และสระ o เมื่อเป็นเสียงยาวจะพิมพ์เป็น oo หรือ ou โดยจะยึดตามตัวอักษรญี่ปุ่น เพื่อไม่ให้เกิดการสับสนเมื่อเทียบกลับเป็นภาษาญี่ปุ่น

2) การถอดเสียงภาษาญี่ปุ่นที่เป็นเสียงกักโดยการใช้ตัวเล็กเป็นตัวสะกดให้เป็นอักษรโรมัน (Roomaji) จะพิมพ์ขึ้นพยัญชนะตามตัวแรกของพยัญชนะหลัง เช่น kitto, isshoni เป็นต้น ยกเว้นในกรณีที่ปรากฏอยู่หน้า chi จะใช้ตัว t แทน เช่น kotchi

3) ในการถอดเสียงคำที่ประกอบด้วยพยางค์มากกว่า 1 พยางค์ เช่น กรณีที่พยางค์ตามหลังเสียง 「ん:n、ん:n」 ที่เป็นเสียงสระ จะใช้เครื่องหมาย ['] คั่นระหว่างพยางค์คู่นั้น ๆ เช่น ten'in, fun'iki เป็นต้น เพื่อความสะดวกและป้องกันความผิดพลาดอันเกิดจากความสับสน

4) ในการถอดเสียงคำช่วย (joshi) ได้แก่ 「は:ha、へ:ha」 จะถอดเสียงเป็น wa ตามการออกเสียงที่แท้จริง ส่วน 「へ:he、へ:he」 จะถอดเสียงเป็น e ตามการออกเสียงที่แท้จริงเช่นเดียวกัน

ตารางที่ 1.1

ระบบการถอดตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น
แทนเสียงพยัญชนะกับเสียงสระเป็นอักษรโรมัน (Roomaji)

a あ (ア)	i い (イ)	u う (ウ)	e え (エ)	o お (オ)
ka か (カ)	ki き (キ)	ku く (ク)	ke け (ケ)	ko こ (コ)
sa さ (サ)	shi し (シ)	su す (ス)	se せ (セ)	so そ (ソ)
ta た (タ)	chi ち (チ)	tsu つ (ツ)	te て (テ)	to と (ト)
na な (ナ)	ni に (ニ)	nu ぬ (ヌ)	ne ね (ネ)	no の (ノ)
ha は (ハ)	hi ひ (ヒ)	fu ふ (フ)	he へ (ヘ)	ho ほ (ホ)
ma ま (マ)	mi み (ミ)	mu む (ム)	me め (メ)	mo も (モ)
ya や (ヤ)		yu ゆ (ユ)		yo よ (ヨ)
ra ら (ラ)	ri り (リ)	ru る (ル)	re れ (レ)	ro ろ (ロ)
wa わ (ワ)				o を (ヲ)
~n ん (ン)				
ga が (ガ)	gi ぎ (ギ)	gu ぐ (グ)	ge げ (ゲ)	go ご (ゴ)
za ざ (ザ)	ji じ (ジ)	zu ず (ズ)	ze ぜ (ゼ)	zo ぞ (ゾ)
da だ (ダ)	ji ぢ (ヂ)	zu づ (ヅ)	de で (デ)	do ど (ド)
ba ば (バ)	bi び (ビ)	bu ぶ (ブ)	be べ (ベ)	bo ぼ (ボ)
pa ぱ (パ)	pi ぴ (ピ)	pu ぷ (プ)	pe ぺ (ペ)	po ぽ (ポ)

หมายเหตุ

ตัวอักษรแรกคืออักษรโรมัน

ตัวอักษรถัดมาคืออักษรฮิรางานะ

ตัวอักษรที่อยู่ในวงเล็บคืออักษรคาตากานะ

ตารางที่ 1.2

ระบบการถอดตัวอักษรภาษาญี่ปุ่น

แผนเสียงควบระหว่างพยัญชนะกับสระ ya, yu, yo เป็นอักษรโรมัน (Roomaji)

kya	きゃ (キヤ)	kyu	きゅ (キユ)	kyo	きょ (キョ)
sha	しゃ (シヤ)	shu	しゅ (シュ)	sho	しょ (ショ)
cha	ちゃ (チャ)	chu	ちゅ (チュ)	cho	ちょ (チョ)
nya	にゃ (ニヤ)	nyu	にゅ (ニユ)	nyo	にょ (ニョ)
hya	ひゃ (ヒヤ)	hyu	ひゅ (ヒユ)	hyo	ひょ (ヒョ)
mya	みゃ (ミヤ)	myu	みゅ (ミユ)	myo	みょ (ミョ)
rya	りゃ (リヤ)	ryu	りゅ (リュ)	ryo	りょ (リョ)
gya	ぎゃ (ギヤ)	gyu	ぎゅ (ギユ)	gyo	ぎょ (ギョ)
ja	じゃ (ジャ)	ju	じゅ (ジュ)	jo	じょ (ジョ)
bya	びゃ (ビヤ)	byu	びゅ (ビユ)	byo	びょ (ビョ)
pya	ぴゃ (ピヤ)	pyu	ぴゅ (ピユ)	pyo	ぴょ (ピョ)

หมายเหตุ ตัวอักษรแรกคืออักษรโรมัน
 ตัวอักษรถัดมาคืออักษรฮิรางานะ
 ตัวอักษรที่อยู่ในวงเล็บคืออักษรคาตากานะ